

[Brodthagen.]

at store og stærke mandfolk løber og pjatter med en bold inde i en hal; men jeg vil i høj grad have noget imod det, hvis propagandister indenfor denne idrætsgren får gjort svage kommunalbestyrelser begribeligt, at deres idræt er en kulturfaktor, og at samfundet må ofre millionbeløb, for at de kan dyrke denne interesse; så kommer vi nemlig for langt ud. Men det er netop det, idrætten er inde på. „Kejserens nye klæder“ har jo været på tapetet i det sidste par dage, og dette billede kan man også bruge på idrætten. Der er en mængde mennesker i dette land, som propagandaen har gjort slappe i knæene, og som overhovedet ikke tør sige et ord til idrætsbevægelsen. Såsnart der kommer krav fra idrætsbevægelsen, siger man, at de herrer skal selvfølgelig have, hvad de ønsker, for idrætten er jo en kulturfaktor.

Jeg har taget del i idrætsbevægelsen som aktiv deltager i 20 år, jeg har fulgt idrætsbevægelsen på nært hold i 50 år, jeg har som sportsreferent ved generalforsamlinger set utallige idrætsforeninger fra bagsiden, jeg har hørt, hvordan de ord, der er blevet brugt, har været alt andet end kulturord; så synes jeg også, jeg må have lov til med disse få, spagfærdige ord — jeg er ikke en mand af stærke ord — at understrege, at selvfølgelig er jeg interesseret i, at der drives idræt — jeg er også glad for, at jeg har en søn, som er meget stærkt idrætsinteresseret — men jeg må have lov at sige til idrætsfolkene: størsteparten af det, I bruger til idræt, bruger I for at dyrke en interesse, I selv har, og det skal I selv betale for; hvis der så mangler en lille smule, kan I komme til det offentlige og bede om tilskud.

Dengang jeg fik lov at blive borgmester i Nykøbing, troede idrætsfolkene, at nu stod penge-kassen åben dag og nat; de mødte op i lange striber. Det første spørgsmål, jeg stillede enhver idrætsmand, der kom, var: Hvor meget har du selv med? Til at begynde med stirrede de på mig i vild

forundring. Der mødte ingen idrætsmand, uden at jeg spurgte: Hvor meget har du selv med? Og hvis en af dem svarede: jeg har ikke noget med, og jeg har heller ikke interesse i at skaffe noget, sagde jeg: der er døren, min ven, og du skal ikke komme igen, så længe jeg sidder her! Jeg fik i min egen by efterhånden idrætsmændene gjort begribeligt, at skulle vi handle, måtte det være halvt mod halvt; hvis idrætsfolkene ville bygge et anlæg f. eks. til 100 000 kr., måtte de møde med 50 000 kr. i lommen, før jeg rokkede mig så meget som et hanefjed.

Mit syn på idrætsbevægelsen og dansk ungdom er dette, at idrætsbevægelsen kan, drevet på en sund måde, være til gavn for dansk ungdom; men sådan som idrætsbevægelsen er ved at glide ud i øjeblikket, har vi inden længe nået den dag, hvor vi demoraliserer ungdommen ved at gøre dette knæfald.

Med hensyn til selve lovforslaget må jeg sige, at jeg beklager, at den højtærede finansminister er gået med til det. Jeg kan næsten i et og alt tilslutte mig de ord, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde. Jeg kan altså ikke stemme for dette lovforslag, og jeg beklager i høj grad, at den højtærede finansminister har begivet sig ud i denne femøresdans.

(Kort bemærkning).

Udvalgets ordfører (Halldan Henriksen): I sit overmåde interessante indlæg fremsatte det ærede medlem hr. Brodthagen en række bemærkninger, som jeg ikke ganske kan tiltræde. Det ærede medlem spurgte, om der i udvalget var idrætsmænd eller forhenværende idrætsmænd, og jeg vil da gerne melde mig som en af dem. Jeg har været idrætsmand eller idrætsdreng, om man vil, fra 1888, det kan det ærede medlem hr. Brodthagen ikke stikke, og jeg har været det, lige til alderens tryk forhindrede mig i at drive idræt i større udstrækning. Jeg